

Gerard Manley Hopkins

Kínlépcső

[[NO WORST, THERE IS NONE...]]

Nincs, hogy legalja, ilyen. Ahol elfáj egy fullánk,
rá bántóbb – már előrelátóbb –, mindig mélyít egy.
Hol, Vígasztaló, hol, hogy vígasztalja?
Hol, Mária, enyhed, édesanyánk?
kezd egy, bele másik; lesz bőgbarom összkar, hullámhegy,
lesz földrét fájdalom; a vén szólamokat csépel, dallja,
majd zsong, majd szakad. Résen a fúria: Nem köti egy-
be! Kell neked úgy! Szabatos vagyok és alja.

Ah, hullámok, hegycsúcsok: hogy csupa szakadék,
mord, sívó, alja-sehol. Olcsó, lógott
ott, aki soha, lehet annak; arasznyi öltőnket
sem terheli túl soká az ügy. Vígasz végett,
ez alá!, ebsont, csússz, ha bekerít a szél: vet,
mint halál vet élőknek, napnak az alvás véget.

Vígaszdög

[CARRION COMFORT]

Nem, vígaszvész, Reménytelenség – koncod nem
lesz lakomám; mint akit, önboncolván, kételye esz,
e foszló életgúzt, hogy nincs több erőm. Lesz;
lesz várni, ezt-azt, lenni még – nem választani, nem.
De ah, te sörényes, mire föl reng, míg rúg, durva velem,
bele jobbod, a földfacsarék? csesz mancsod csontig? vesz
szemed élésmustrát porcról, percről? s lendítesz,
ó, viharra vihart rájuk, míg nem tudom eszemet sem?

Mért? a termésért; vetközzön ki a búza.
S lám meritett, csalt, hisz kézcsókoltam, a cséplő fát
is [szinte], a szív, föl szuszt, föl hahotát, föl hajrát is hozzá.
De hova is? Rám, kit az éjgogar-öklös hős lök, s lát
el lába? vagy órá? Jaj, hová az a hajrá? ahova ő birkóz:
a fényüres éjre, egy éven is, [istenem!] Istenem, át.

Hogy a természet héraikleitoszi tűz és a feltámadás vígaszáról

[THAT NATURE IS A HERACLITEAN FIRE AND OF THE COMFORT OF THE RESURRECTION]

Fent piherajt, mint párnák, mint pöfeteg, ráz pamatot a kövelég köz-
re a felhő: szét duhajjal, szét löködő lumpok, szét magaveti hévvel;
tele méaszt, át vakító vakolást, egy szilfa hol eléjük ível,
míg fény-árny huzalok hosszú sora fúr, fércel, s fúz.
Lent vigadozva a friss szél, vehemens, ver végig; szint dögönyöz
a föl-fölráncolt csatakon; köti gitté, tömi gletté; szív el
dágványt; legyen aszalék, pikkely, por; s ezt minden művel,
talpasmzk-minták hadával, ugyanígy, gürc és gőz
mit beletaposott. Kozmikus ünnep: sohasem szűnő máglya.
De kincsét-lelkét vesd ki, a tűzrőlpattant egyedet,
magadat, s hol van a táp, hogy az éjt örökre vágja?
Fullad a feneketlenbe, a fénytelen űrbe elegyedett
az is. Ó, szégyen s tékozlás! Se írja, se magja
csillagcsóvás, egyszeri műnek; s mint minden egyebet,
feketíti foltta jegyedet,
és táblát töröl a halál. Csak a szívfanfár int: fel
hogy támadsz! hogy félre a tartós megsüllyedtséggel;
fényt hogy fároszi jel
vet tutajom törekein át. Hogy illesd testem, hullám,
a másodörökös Férget; ha világnyi hamu is hull rám,
egy roppant kürt, egy villám,
s hozzá lényegülök, mert Krisztus is emberré lett,
s e rongyos-gyújtós lomfilkónak: gyémánt-élet
jut, gyémánt-élet.

OLTY PÉTER FORDÍTÁSA